

havde gjort: fra det øvrige Land at bidrage til Nationalscenen herovre Hundrede Tusinder af Kroner om Aaret, medens vi ovre i Jylland sjælden havde Lejlighed til at se de Hærligheder, som der foregik. Det vide alle ældre Politikere, at Teatersagen spillede en stor Rolle. Og særlig er jeg kommen til at tænke paa, hvad ogsaa de ældre Medlemmer ville kunne huske, at en Mand, som nu er død og borte, Folketingsmand og senere Landstingsmand Thomas Nielsen, stod op og med Indignation og under „Hør“ fra Snese af Medlemmer her i Tinget udtalte, at nu skulde vi „lukke Butikken“. Det vil huskes, at det skete i Slutningen af 70erne. Det var et Øjeblik, man ikke glemmer saa let. Den Tilslutning, han da fik fra Tingets Side, er kun et Bevis paa den Stemning, der raadede baade i Folket og i Rigsdagen. Dette vil jeg kun sige paa egne Vegne. Den ærede Minister rørte i de faa Bemærkninger, han gjorde, og navnlig i sit Svar til det ærede Medlem for Aalborg, ganske rigtig ved Pointen i Sagen, nemlig dette, som jeg ogsaa kan tiltræde paa Finansudvalgets Vegne: Lad nu andre Byer gaa hen og bringe ligesaa store Ofre for Teatersagen, som Aarhus har gjort, saa kunne de begynde at komme med deres Andragender. Vi maa indrømme, at Aarhus Kommune og Indbyggerne i Aarhus have, som jeg har haft Lejlighed til at se, idet jeg bor ikke saa langt derfra, bragt store Ofre, hvilket fremgaar af de Lister med private Tilskud, som have været fremme. Byens Borgere have vist sig villige til i rigt Maal at yde deres Bidrag, saa at de nu have opnaaet at faa en Teaterbygning i Aarhus, som kunde ligne noget. Lad nu, som sagt, de andre Byer bringe samme Ofre først, saa kunne de komme og melde sig. Men Finansudvalget har ment og ment med Rette — vi have jo ogsaa forhandlet dette Spørgsmaal med den ærede Kultusminister, jeg husker i Øjeblikket ikke, om det var for ved Konferencen om Andragender, men i alt Fald have vi berørt det — at som Stillingen er i Øjeblikket, komme vi ingen Vegne, selv om vi ogsaa henvise Andragendet fra den ærede Forslagsstiller for Aarhus til den ærede Minister. Skulde man tvivle i saa Henseende, vil jeg henvise til, hvad den ærede Minister nu udtalte klart og bestemt. Naar vi komme til en Forhandling om hele Teaterspørgsmaalet og om det kongelige Teater, hvad vi jo maa komme til at forhandle indgaaende, da der foreligger baade private Forslag og Forslag fra den ærede

Minister derom, antager jeg naturligvis ogsaa, at vi almindelige Folkerepræsentanter ovre fra den største Landsdel, ja, jeg vil tillade mig at sige Hovedlandsdelen — det er Jylland dog, selv om Kjøbenhavn ligger her paa Sjælland, Jylland er dog Hovedlandsdelen i det lille Kongerige Danmark — ikke ville finde os i at øse Penge ud i hundredetusindvis til det kgl. Teater. Man kan jo næsten sige, det er det reneste Grin, at vi sidde og stille Forslag op i Finansudvalget, stille et Budget op, som vi vide bliver overskredet og overskredet med Hundrede Tusinder Kroner. Vi ville ikke finde os i, at det bliver ved at gaa paa den Bov. Vi maa hævde, at der ogsaa tages berettiget Hensyn paa den ene eller anden Maade til os i de andre Landsdele. Jeg haaber, at det i alt Fald bliver et af Resultaterne af de Forhandlinger, der forestaa. Men vi ville jo først og fremmest have godt af som Politikere at være saa vidt mulig praktiske Folk. Uagtet Tingets Medlemmer derfor af mine Antydninger ville kunne forstaa, at jeg har megen Sympati for de Andragender, der ere komne fra Aarhus og ogsaa fra Odense — vi have jo i næste Afdeling et lignende Andragende fra Odense, og vi kunne, hvis vi vente ret længe, vente et lignende fra Aalborg — vil jeg dog sige, at som Stillingen er i Øjeblikket, ville de, der ønske at fremme denne Sag, gøre bedst i at følge Finansudvalgets enstemmige anbefaling af ikke at henvise dette Andragende nu. Thi da den ærede Minister klart og bestemt har udtalt, at han paa ingen Maade kan slutte sig til Andragendet, vil der intet praktisk Resultat komme ud af Sagen for Øjeblikket. Derfor vil jeg for mit Vedkommende anbefale den ærede Forslagsstiller, at han tager sit Forslag tilbage og ikke skaffer os en Afstemning her. Jeg haaber selvfølgelig, at Finansudvalget er enigt om, at der ikke tages Hensyn i Øjeblikket til denne Sag, og at Forslaget da vil falde, og saa vilde det være værre end ingenting, naar der var stemt imod det her i Salen. Alle de Spørgsmaal ville jo komme op under senere Sagers Behandling, og saa vil jeg ogsaa antage i Betragtning af, at man i Aarhus har villet bære saadanne Byrder, som det har vist sig, at man vil bære ad Frivillighedens Vej, at der da vil blive taget noget Hensyn dertil. Jeg anbefaler altsaa den ærede Forslagsstiller at tage sit Forslag tilbage, og saa haaber jeg, han ikke kan forlange mere end den Sympati, hans Forslag har vundet baade fra den ene og den